

ΕΛΑ ΟΠΩΣ ΕΙΣΑΙ !

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μήπως ο τρόπος που ντύνεσαι ή χτενίζεσαι, ή όπως έχεις στολίσει το σώμα σου, σε κάνει να πιστεύεις πως δεν έχεις θέση κοντά στο Χριστό και μέσα στην εκκλησία;

Όχι. Όπως κι αν είσαι ντυμένος ή χτενισμένος, όπως κι αν έχεις στολίσει το σώμα σου, ο Χριστός σε περιμένει. Η θέση σου ΕΙΝΑΙ μέσα στην εκκλησία, κοντά Του, άσχετα από την εξωτερική σου εμφάνιση.

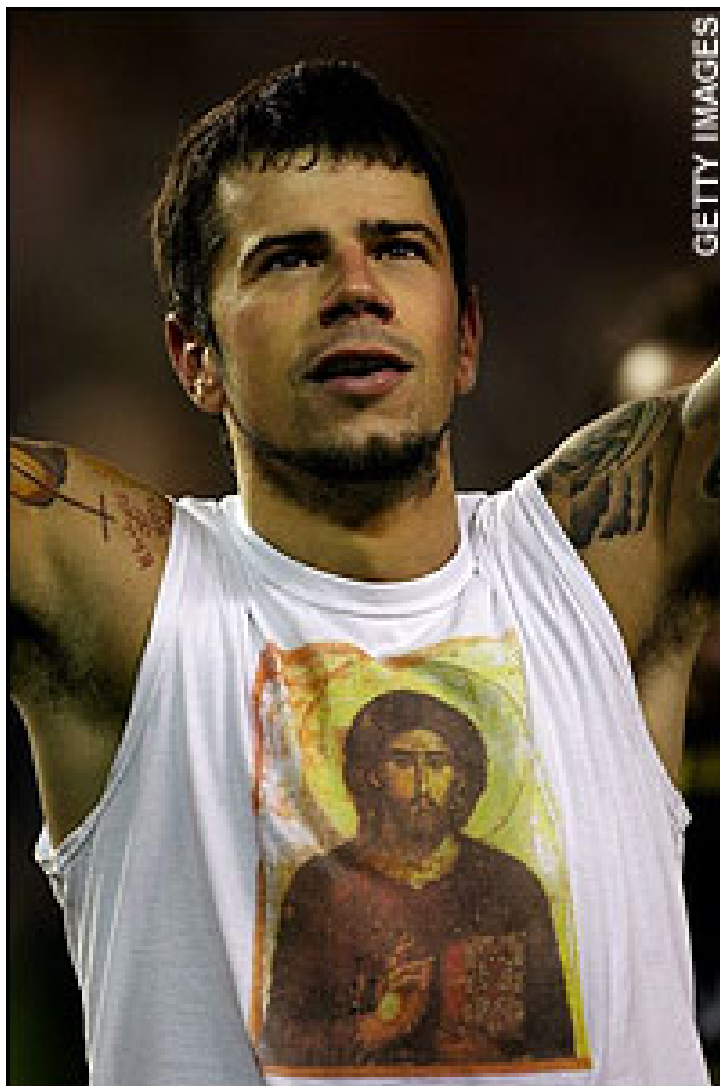

Τις μεγάλες αυτές βραδιές, που βήμα βήμα μας πηγαίνουν στο Γολγοθά και στην Ανάσταση (μα και κάθε Κυριακή, κάθε γιορτή), σου κλείνω ραντεβού στην εκκλησία – δίπλα στις εικόνες των αγίων, στο καντήλι και στο κερί, μπροστά στην εικόνα του Χριστού και της Παναγίας, δηλαδή τις φωτογραφίες τους (ας πούμε), που στρέφουν την καρδιά μας σ' Εκείνους και που ο ίδιος ο Χριστός και η ίδια η Παναγία μάς τις έχουν κάνει παράθυρα για να μπαίνουν στη ζωή μας πολύτιμες ακτίνες της θείας χάρης, δηλ. τις αγαθής ενέργειας του Θεού, που γιατρεύει τις πληγές και σιγά σιγά μεταμορφώνει τον άνθρωπο σε άγιο.

Σε καλώ στην εκκλησία, όχι για να ρίξεις ένα ευρώ στο παγκάρι για να πάρεις κερί – δεν έχω να κερδίσω τίποτα απ’ αυτό. Μη ρίξεις λεφτά, πάρε μόνο το κερί σου. Έλα στην εκκλησία για τον εαυτό σου, όχι για τον παπά ή για μένα. Για το Χριστό και τον εαυτό σου και για όλους εκείνους που αγαπάς, και για εκείνους που αγαπάνε εσένα, που σίγουρα θα υπάρχουν.

Στην εκκλησία που θα πας, αν βρεθεί κάποιος αδύναμος στην ψυχή και σε λοξοκοιτάξει (ή αν κάποιος έρθει και σου πει “μα πώς είσαι ντυμένος έτσι, τι σκουλαρίκια είν’ αυτά” κ.τ.λ.) μη θυμώσεις. Αν δεις ότι σου μιλάει με αγάπη, συζήτησέ το μαζί του. Αν δεις ότι σου μιλάει με εμπάθεια, ξέρεις τι να του απαντήσεις. “Έχω τέτοια εμφάνιση, αλλά ήρθα γιατί με περίμενε ο Χριστός, και ξέρω πως η εξωτερική μου εμφάνιση δεν πρέπει να είναι λόγος να μένω μακριά Του”.

Ο Σέρβος ποδοσφαιριστής Ματέγια Κέζμαν πανηγυρίζει στο γήπεδο, με τα τατουάζ του και τη φανέλα με την ορθόδοξη εικόνα του Χριστού

Και καλά, πρέπει νά 'ρθω στην εκκλησία για να βρω το Χριστό; Και να ρισκάρω και να μου την πει κάθε σκουριασμένο μυαλό; Ο Χριστός τι είπε; Αγαπάτε αλλήλους. Αφού η καρδιά μου είναι γεμάτη αγάπη, τι νά 'ρθω στην εκκλησία;

Μα ακριβώς επειδή η καρδιά σου είναι γεμάτη αγάπη, όπως λες, το σωστό είναι νά 'ρθεις στην εκκλησία – εκεί είμαστε όλοι εμείς. Αφού μας αγαπάς, δε θέλεις να είσαι μαζί μας;

Εκεί είναι η προσευχή όλων εμάς για όλο τον κόσμο, για όλους τους ανθρώπους, ακόμα και για εκείνους που αγαπάς – άρα εκεί είναι η θέση σου. Κι αν είσαι τόσο πικραμένος, που δεν έχεις κάποιους ν' αγαπάς, ακόμα πιο πολύ είναι εκεί η θέση σου, γιατί ακριβώς τέτοιες πληγές γιατρεύονται εκεί και δυναμώνει η αγάπη μέσα στο περιβόλι της καρδιάς μας.

Γιατί η εκκλησία δεν είναι ένας τόπος, όπου πάμε για να “πείσουμε το Θεό πως είμαστε δικοί του και να μας βάλει στον παράδεισο” (για να Τον γλείψουμε, δηλ.), αλλά ένας τόπος όπου πάμε τη συντριμμένη καρδιά μας για επισκευή, για να

φύγουν από μέσα της τα πάθη (οι αρνητικές δυνάμεις και οι εξαρτήσεις μας, ψυχικές και σωματικές, ολόκληρος ο κακός παλιός εαυτός μας) και να γίνουμε ένας νέος άνθρωπος, ενωμένος με αγάπη με όλο τον κόσμο.

Φυσικά, αυτό δε γίνεται απ' τη μια μέρα στην άλλη. Αλλά για ν' αρχίσει να γίνεται, κάνε το πρώτο βήμα και έμπα μέσα!

Ο άγ. Γεώργιος με σκουλαρίκι - τοιχογραφία από ιστορικό + θαυματουργό ναό της Παναγίας του 14ου αιώνα στο χωριό Πλατάνια νομού Ρεθύμνης (δήμος Αμαρίου).

Μήπως έχεις κάνει επιλογές ή πράξεις (ή κάνεις ακόμα πράξεις) που σ' έχουν απομακρύνει απ' το Χριστό και την εκκλησία;

ΕΛΑ ΟΠΩΣ ΕΙΣΑΙ! Ο Χριστός σε καλεί για να σε ξεκουράσει και να σε γιατρέψει, όχι για να σε κρίνει. Κι αν κάνεις πράγματα που είναι ενάντια στο θέλημά του (πράγμα που το ξέρεις, γι' αυτό και δεν πλησιάζεις), θα σου δείξει το δρόμο να τα σταματήσεις.

Για σένα σταυρώθηκε, για σένα αναστήθηκε, για σένα ήρθε στο Γη. Δεν υπάρχει τίποτα που μπορεί να σε χωρίσει απ' αυτόν, καμιά αμαρτία, καμιά επιλογή. Αρκεί το πρώτο βήμα, και θ' ανοιχτεί μπροστά σου ένας ολόκληρος δρόμος (ανηφορικός ίσως, αλλά πανέμορφος και ολοφώτεινος) που θα σε οδηγήσει κοντά Του, ΑΝ φυσικά ΤΟ ΘΕΛΕΙΣ!...

Μια τελευταία λεπτομέρεια, στο γιατί είναι καλό ν' αναζητήσεις το Χριστό -το Θεό, την Αγάπη- στην εκκλησία, κι όχι μόνος-μόνη σου, στο δωμάτιό σου, όταν χαμηλώνεις τα φώτα και μπορείς να προσευχηθείς.

Πάιρνω ένα κομμάτι απ' αυτό το post, που σε καλώ να το διαβάσεις ολόκληρο, γιατί ίσως μιλάει ακριβώς για ΣΕΝΑ:

Εκτός από την προσωπική προσευχή, κρίνεται απαραίτητη η συμμετοχή του ανθρώπου στη θεία λειτουργία και τις άλλες τελετές που γίνονται στο ναό. Η συμμετοχή αυτή ονομάζεται εκκλησιασμός, δηλαδή συνάντηση με τους άλλους, γιατί εκκλησία = συγκέντρωση. Για την ακρίβεια, η έκφραση «πάω στην εκκλησία» δε σημαίνει πάω στο ναό, αλλά πάω να συναντήσω τους υπόλοιπους χριστιανούς, που έχουν συγκεντρωθεί στο ναό - γι' αυτό έχει επικρατήσει να λέμε το ναό «εκκλησία», δηλαδή συγκέντρωση.

Ο εκκλησιασμός είναι απαραίτητος για δύο λόγους:

α) διότι στο ναό δε γίνεται απλώς προσευχή, αλλά τελούνται και τα μυστήρια, με κυριότερο τη θεία Μετάληψη· παντού μπορώ να προσευχηθώ, αλλά μόνο στην εκκλησία μπορώ να μεταλάβω·

β) διότι στο ναό θα συναντήσω τους συνανθρώπους μου, τους αδελφούς μου, και θα προσευχηθώ στο Θεό μαζί μ' αυτούς· εκεί θα βρω και τους εχθρούς μου ή εκείνους που περιφρονώ ή αντιπαθώ, για να τους συγχωρήσω μέσα στην καρδιά μου, δηλαδή να τους κάνω χώρο να μπουν (συν+χωρώ = βρίσκομαι στον ίδιο χώρο μ' εσένα, και ο χώρος αυτός είναι η καρδιά μου)· εκεί θα προσευχηθώ γι' αυτούς που βαφτίζονται ή παντρεύονται, ώστε να έχουν τη χάρη του Θεού στη ζωή τους,

και για τους νεκρούς που κηδεύονται ή μνημονεύονται (στα μνημόσυνα), για την ανάπαυση της ψυχής τους... Αυτό σημαίνει ότι, κι αν δεν καταλαβαίνω τα λόγια της τελετής, λόγω της αρχαίας γλώσσας ή ενός κακόφωνου ψάλτη, έχει μεγάλη σημασία να προσευχηθώ εκείνη την ώρα μέσα στο ναό, μαζί με τους άλλους, ακόμη κι αν κανείς άλλος εκτός από μένα δεν προσεύχεται· ας προσευχηθώ εγώ, με ταπείνωση, για όλους.

Χωρίς τον εκκλησιασμό, δεν υπάρχει χριστιανική Εκκλησία, αλλά μόνο δυστυχημένα πρόσωπα, που παλεύουν με τη μοναξιά τους και δεν πρόκειται να σωθούν ποτέ, γιατί σωτηρία δεν είναι να «πείσω» το Θεό πως είμαι δικός Του άνθρωπος, εξασφαλίζοντας μια θεσούλα στον παραδείσιο κήπο, αλλά να ενωθώ μ' Αυτόν διά της αγάπης, πράγμα που σημαίνει και ένωση με τους συνανθρώπους μου.

Ο γυμνός ασκητής της αιγυπτιακής ερήμου άγιος
Ονούφριος

Είναι φυσικό ότι, αν δεν έχω όρεξη να συγχωρήσω τον αδελφό μου ή να προσευχηθώ για τους άλλους, δεν έχω και διάθεση να πάω στο ναό. Επομένως, πηγαίνω μόνο σε ξωκλήσια, όπου δε βλέπω κανέναν και «ανάβω το κερί μου» μόνο για τον εαυτό μου ή για κείνους με τους οποίους είμαι δεμένος συναισθηματικά (τα «αγαπημένα μου πρόσωπα», σύζυγο, παιδιά φίλους, ευεργέτες -στην ουσία προεκτάσεις του εαυτού μου), ή πάω στο ναό για κοινωνικούς λόγους, για να δω κόσμο και να με δουν, να επιδείξω τον πλούτο μου ή την ομορφιά μου ή να

διασκεδάσω βλέποντας με μισό μάτι τους άλλους. Αυτές είναι οι παρενέργειες του εκκλησιασμού, που οφείλονται στην ανεπάρκεια και την ανωριμότητα των χριστιανών, ιερέων και λαϊκών, και καλό είναι να μη γίνονται δικαιολογία για να μην πηγαίνουμε στην εκκλησία. Και πάλι, είναι δικαίωμά μας να μην πάμε ποτέ, αλλά είναι σπουδαιότερο δικαίωμά μας να πάμε και να ενωθούμε με το Θεό και τους αδελφούς μας σ' εκείνο το ευλογημένο περιβάλλον.

Ας έχουμε υπόψιν ότι σε όλο τον κόσμο, κάθε Κυριακή και εορτή, τελείται μόνο μία λειτουργία, απλωμένη σε όλους τους ορθόδοξους ναούς της Γης. Η λειτουργία αυτή ενώνεται με την ουράνια λειτουργία, που τελείται μυστικά στον ουρανό, από τους αγγέλους και τους αγίους. Κατά την έναρξη της λειτουργίας, τελείται η «αγία προσκομιδή», όπου ο ιερέας σχηματίζει με μερίδες από το πρόσφορο (το ψωμί της θείας Μεταλήψεως) το σύμβολο της παγκόσμιας Εκκλησίας πάνω στο δισκάριο, από το οποίο κατόπιν θα μπει στο άγιο ποτήριο και, με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, θα γίνουν όλοι αυτοί –άγγελοι, άγιοι, η Παναγία, ο Χριστός, οι ζωντανοί και οι νεκροί– το Σώμα του Χριστού, το Οποίο θα κοινωνήσουμε, όταν κοινωνήσουμε, ενώνοντας τον εαυτό μας μ' εκείνους.

Ταρσώ, η "τρελή" αγία, μία από τους πιο αντισυμβατικούς τύπους του κόσμου, τους "διά Χριστόν σαλούς"

Οι φίλοι σου ίσως δεν είναι στην εκκλησία. Ίσως είναι σε μπαρ, σε κλαμπάκια, ή ακόμα και σε πορνεία ή σε στέκια μαφιόζων ή εμπόρων ναρκωτικών... Μπορεί να κάνουν πιάτσα ή να βαράνε ενέσεις, και μπορεί να θες να πας κι εσύ κοντά τους. Έλα στην εκκλησία πρώτα... Μίλησε στο Χριστό γι' αυτούς. Μίλησε και στον παπά

γι' αυτούς...

Κι όταν θα βρίσκεις χρόνο, στα διαλείμματα της δουλειάς σου (ΟΠΟΙΑ κι αν είναι) ή πέφτοντας να κοιμηθείς, πες ένα "Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλό", για σένα ΚΑΙ για τους φίλους και για όλους αυτούς, για τους οποίους νοιάζεσαι.

Δεν είσαι ορθόδοξος χριστιανός; ΔΕΝ πειράζει, έλα στην εκκλησία. Εγώ βέβαια θα σου πρότεινα να γίνεις ορθόδοξος (για λόγους που αναφέρονται εδώ και αλλού) αλλ' αυτό είναι ένα άλλο θέμα. Προς το παρόν, έχω να σου πω μόνο αυτό: έλα στην Εκκλησία, ο Χριστός είναι για όλους. Σταυρώθηκε και για σένα, κι ας μην Τον ξέρεις· κυρίως για σένα σταυρώθηκε, που δεν Τον ξέρεις. ΕΛΑ ΟΠΩΣ ΕΙΣΑΙ. Θα βρεις το δρόμο μετά. Είσαι μουσουλμάνος; Προτεστάντης; Μάρτυρας του Ιεχωβά; Ράστα; Αναρχικός; Άθεος; ΕΛΑ ΟΠΩΣ ΕΙΣΑΙ, δεν έχω να σε ρωτήσω τίποτα.

Άνθρωποι από πολύ πιο μακριά έχουν βρει το δρόμο προς το Φως και την Αγάπη, το δρόμο το λιγότερο ταξιδεμένο, το δρόμο Του. Μπορεί να μη θέλεις να τον βρεις τελικά, μπορεί να πιστεύεις πως είσαι καλά έτσι, δε μπορώ να σε κρίνω. Μόνο έλα. Στην πορεία θα τα πείτε οι δυο σας και μπορεί να εκπλαγείτε, δεν το ξέρω.

Τίποτ' άλλο δεν έχω να σου πω. Σε περιμένουμε.

Καλή Ανάσταση.

Τρεις ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ αγίες που αξίζει να τις γνωρίσεις: Από αριστερά προς τα δεξιά εικονίζονται η αγία Μαρία Σκόμπτσοβα (ορθόδοξη ακτιβίστρια της Γαλλίας, πρώην άθεη, έντονα πολιτικοποιημένη, που θανατώθηκε από τους ναζί), η τυφλή & περιθωριακή αγία της Μόσχας Ματρώνα και η γερόντισσα Γαβριηλία Παπαγιάννη ["γερόντισσα"= πνευματική δασκάλα, ασχέτως ηλικίας], που πήγε στην Ινδία κ.α. να υπηρετήσει τους φτωχούς και τους λεπρούς ως νοσοκόμα και φυσιοθεραπεύτρια

Πηγή: o-nekros.blogspot.gr